

Четирийсет и шеста глава

Тъкмо си мислех, че Блавор и Физор Апс ще си тръгнат, когато Физор Апс се приближи до Винко Станс и го прегърна така, както се прегръща най-близък. Винко Станс изобщо не се дърпаше. Напротив, той дори я целуваше!

Тази картина беше не само необичайна, а направо ужасна за мен. Не можех да повярвам, че Винко Станс, който се бореше срещу страшните същества, се прегръща, дори целува с едно такова същество.

Може би Винко Станс усети чувствата ми и затова се обърна към мен и каза:

- Блавор е моят дядо, баща на моя баща. Неговият баща и мой праядо е бил женен за човешка жена. Затова името ми е Винко Станс – на древния език, който наричат римски или латински и който е най-близък до нашия, то звучи като „квинкве секстанс“ и означава „пет шести“, тоест, аз съм пет шести човек. А Физор Апс е моя жена. Ние сме от друго време, което ще дойде след хиляда години. Страшните същества имат способността да пътуват във времето и затова можеш да видиш тези, които са от времето след хиляда години.

Аз гледах онемял и не можех да кажа нищо. Винко Станс приятелски ме потупа по рамото и продължи:

- Въпреки, че праядо ми е страшно същество, а дядо ми – получовек, аз имам своята задача и ще я изпълня. Хората и страшните същества не бива да се смесват и не бива да си пречат едни на други. Аз не одобрявам това, че някои страшни същества изсмукват силите на хората. Не одобрявам и това, че други страшни

същества променят Божите нареждания в телата на хората и ги правят свои роби. Затова ще изпълня своята задача и ще направя така, че страшните същества да не изсмукват силата на хората и да не ги правят свои роби.

- Винко – каза тогава Физор Апс. - Не само страшните същества измъчват хора. Знам много случаи, когато хора ни използват за роби. На няколко небесни кълба има хора, които държат безброй страшни същества при ужасни условия – в подземия, оковани с тежки вериги – и ги използват за работа в рудници за силна руда. Това отнема живота на мнозина, защото лъчите на силната руда ги убиват бавно.

- Къде си чула такова нещо? - учуди се Винко Станс.

- Не само съм чула – отвърна Физор Апс. - Бях на няколко такива места и успях да избягам. След това се лекувах дълго от болестта на силната руда. Сега вече мисля, че съм здрава.

- Не знаех – каза Винко Станс. - Мислех, че си ме напуснала.

- Знаеш, че се занимавам с търговия – започна да разказва Физор Апс. - На много небесни тела, където има хора, не се отнасят добре към нас, защото ни смятат за страшни, грозни и опасни. Но това не кара хората да ни убиват или заробват. Повечето от тях търгуват честно с нас и са доволни от стоките, които им доставяме. На едно небесно кълбо обаче на власт е една група, която не е от чисти хора, а от смесени, като теб или с по-малко примес. Важното е, че не са чисти хора, а са повели борба срещу страшните същества и онези, които се смесват с тях. Освен това, действат много жестоко и всеки, който не им хареса, независимо дали е страшно същество или човек, го пращат в рудниците за силна руда. Аз търгувах дълго време с тях,

но един път главният им велможа поиска да му доставя една светеща плоча, която е от хиляда години след нашето време. Опитах се да откажа поръчката, но той се разгневи и нареди да ме изпратят в рудниците за силна руда. Там условията бяха повече от ужасни. Навярно пъкълът, за който се говори в светата ви книга не е толкова ужасен. Там беше горещо, задушно, нямаше достатъчно вода и храна, работехме три четвърти от денонощието, а бяхме оковани с тежки вериги, които още повече отнемаха от силата ни. Пред очите ми загинаха мнозина. Успях да избягам няколко пъти, но все ме хващаха и ме оковаваха с все по-тежки вериги. Накрая се бях отчаяла толкова, че си мислех само за смърт. Един ден докараха нова група. Един от новодошлите беше успял да скрие в устата си малко режещо сечиво, с което успяхме да се освободим над сто души и да надделедем на стражите. При бягството навярно половината бяха избити, но останалите се добрахме до едно място, където имаше много изоставени летящи кораби. Сред бегълците имаше такива, които разбираха от летящи кораби, и успяха да поправят един от тях и така се измъкнахме от това небесно кълбо.

- И всички бяхте страшни същества? - попита Винко Станс.

- Не – отвърна Физор Апс. - Някои бяха хора, имаше и от онези, на които им казвате „буболечки“.

В този момент към нас се приближиха жупанът и Блавор, който беше разговарял с него. Жупанът каза:

- Запознах се с Блавор. Той поиска да наеме от нашите хора за работници, но му отказах, защото ще имаме много работа за доста дълго време. Но за търговия с него мога да си помисля. Все пак не можем да предложим много, освен това, което предложихме и на жителите на Ранкодом – месо, мляко, жито и живи животни.

- Аз съм най-склонен да се споразумеem за житото от следващата година – заяви Блавор. - Но нас ни интересува не точно житото, а житното питие, което е много ценено от страшните същества. Ако можете да произведате достатъчно количество жито, за да се прави от него необходимото количество житно питие, можем да сключим добра сделка.

- А какво е това житно питие? - попита Винко Станс.

- Знам какво е – каза жупанът. - Някои от моите хора могат да го правят. От нашия свят са донесли малко, можем да ви дадем да го опитате.

Жупанът и Винко Станс се разбраха как някой да донесе от житната напитка – Винко Станс се обади на свой човек в Ранкодом да отиде при жената на човека, който правеше най-доброто житно питие. После жупанът извика този човек и той разговаря с жена си през светещата плоча на Винко Станс. Жена му каза, че ще отсипе от житното питие в един кърчаг с похлупак и ще го даде на човека на Винко Станс.

Не след дълго човекът на Винко Станс се появи от нищото. Той държеше в ръце кърчага с житното питие.

Блавор взе кърчага, отвори похлупака и дълбоко вдиша миризмата на житното питие.

- Миризмата му е силна – каза Блавор. - Това е много добро житно питие.

После Блавор подаде кърчага на Физор Апс. Тя също помириша житното питие и очите ѝ се присвиха от удоволствие.

- Такова житно питие не бях подушвала – каза тя.

Тогава Блавор поднесе житното питие пред Винко Станс и му каза:

- Ето, това е, което търсим!

Винко Станс го помириса и лицето му се изкриви.

- Това е направо смъртоносно! - извика той. - То не става изобщо за пиене!

- Радвам се, че мислиш така – каза Блавор. - Защото няма да имаш претенции ти да изкупуваш житното питие.

- Не, не! - заклати глава Винко Станс.

Тогава Блавор надигна кърчага и го изпи на един дъх.

- Да, наистина по-хубаво житно питие не бях пил досега! - въздъхна той от удоволствие.

